

DE VADER

mijn eigen dochter een vredebreker zou worden. Want mijn kind was er tevreden mee dat de boeken haar uit de handen gevallen waren, dat ze niet meer lezen en leeren mocht en er beslag gelegd was op haar goeden smaak. Mijn dochter was tevreden — of vond ze dat daarmee deze namaak van 't samengaan van man en vrouw niet te duur gekocht was? En toch, als ze soms achter de stoel van haar in den avond zoo tevreden man ging staan en haar hand op z'n schouder legde, keken haar oogen zoo droevig omhoog als toen ze me zei dat haar vriend een arm meisje getrouwd had.

Mijn zoon die ons kwam opzoeken, bracht wat licht in de woning van zijn zuster. Ook David was me dierbaar, maar hij is geen kind van mijn hart. Hij heeft me niet als Eva noodig om vóór hem te beleven. Hem heb ik al, toen hij zestien jaar was, vol vertrouwen aan het leven kunnen overgeven, sterk en vroolijk. Hij woont nu in Antwerpen en reist op de Zuidelijke provincies in banketbakkersartikelen. Ja, ook dat was niet heelemaal mijn droom. Zijn kracht vulde het ouwelijke huis van zijn zuster. Toen hij tezamen met ons at, bemerkte ik hoe gemaakt de stemming bij Eva tehuis was, hoe broos dit late, nagmaakte huwelijksgeluk. Alleen David had een stem! Toen hij weggegaan was — David moest slechts twee dagen in Amsterdam blijven — kreeg ik, die altijd met hem in briefwisseling stond, plotseling een heftig verlangen naar mijn zoon. Zou ik bij hem redding vinden? Een onrechtvaardig, een egoïstisch gevoel kwam over mij. Het is dat van een zieken vader. Als het altaar van 't eene kind onbereikbaar is, leg ik alles op dat van 't andere. Het was me eenige dagen of Eva niet meer voor mij bestond. Ik bracht al mijn gevoel op David over, wiens bezoek me nog wat na-licht gaf. David was krachtig, hij had eerlijk spel gespeeld, niet hooger gegrepen dan zijn aard het hem toestond en zich niet op verkeerde wijze vernederd. In dien tijd was het diamantvak reeds in de kwijnende periode geraakt, die het blijkbaar niet meer te boven komt. Oudere menschen als ik konden moeilijk meer werk krijgen. Ik was dus werkeloos. Losjes had mijn zoon tot me gezegd: „U moest eens bij me in Antwerpen komen, vader. Dat zal u opknappen. Als we niet naar u kijken, zit u te treuren om het vak! Merken jullie dat niet?” Het zal wel niet zoo heel ernstig bedoeld geweest zijn. Maar toen plotseling dat verlangen naar mijn zoon over mij kwam — me mijn vaderschap tot gokdrift werd en ik op mijn ander kind ging wedden — schreef ik David een brief. „Ik voel me wat vermoeid en neerslachtig, jongen. Zou je het erg vinden als ik van je uitnoodiging gebruik maakte en eens drie dagen op z'n hoogst bij je kwam om de Keizerlei terug te zien?” — „Kom maar gauw en zoolang als je wilt, vader, maar met drie dagen ben ik niet tevreden,” was David's antwoord.